

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/25/2020
Identifikačné číslo spisu: 6116201195
Dátum vydania rozhodnutia: 25.02.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Prieceľová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:6116201195.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Spoločenstvo vlastníkov bytov - Sokolská 1901, so sídlom vo Zvolene, Pražská 1456/8, IČO: 37 889 729, zastúpeného JUDr. Oskarom Chnápkom, advokátom so sídlom v Banskej Bystrici, Komenského 3, proti žalovanému Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom v Žiline, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, zastúpeného advokátskou kanceláriou SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Štefánikova 8, IČO: 36 853 186, o zaplatenie sumy 35 138,56 eura s príslušenstvom, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41Cob/44/2018-250 z 30. mája 2018 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41Cob/44/2018-322 z 25. februára 2020 takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalovanému priznáva náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 64Cb/15/2016-204 zo 14. marca 2017 rozhodol tak, že žalobu o zaplatenie sumy 35 138,56 eura s príslušenstvom zamietol a žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca ako dlžník uzavrel podľa § 7b ods. 6 Zákona č. 182/1993 Zb., so žalovaným ako veriteľom dňa 13. 10. 2010 Zmluvu o úvere č. 282 109 podľa § 497 ods. 2 Obchodného zákonníka, predmetom ktorej bol záväzok žalovaného poskytnúť žalobcovi peňažné prostriedky do výšky 120 000,-eur a tomu zodpovedajúci záväzok žalobcovi vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky žalovanému spolu s príslušenstvom za podmienok uvedených v Zmluve. Žalobca poukázal na prvú stranu Zmluvy, stranu číslo 2 Zmluvy a stranu č. 17 Zmluvy, z ktorých nie je možné jednoznačne identifikovať skutočného účastníka Zmluvy, ktorý je dlžníkom žalovaného. Ďalej poukázal na výpis Registra spoločenstiev vlastníkov bytov a nebytových priestorov, z ktorého vyplýva, že názov žalobcu je Spoločenstvo vlastníkov bytov - Sokolská 1901. S poukazom na označenie žalobcu na stranách č. 1, č. 2 a č. 17 Zmluvy bolo nanajvýš zrejmé, že žalobca je ako účastník právneho úkonu označený trojakým

spôsobom. Z toho ani v jednom prípade nie je označený svojím názvom podľa výpisu z Registra vlastníkov spoločností bytov a nebytových priestorov.

2. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie považoval za zistené, že dňa 13. 10. 2010 žalovaný ako veriteľ a žalobca ako dlžník, ktorý bol v závere zmluvy pri podpise označený - Vlastníci bytov a nebytových priestorov v zastúpení Spoločenstvom vlastníkov bytov - Sokolská 1901, a za ktorého pri podpise konala M. Ď., predseda spoločenstva, podpísali Zmluvu o úvere č. 282 109. Na prvej strane konštatovanej Zmluvy o úvere č. 282109 je uvedené, že zmluva je uzatvorená podľa § 497 a nasl. a § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka medzi zmluvnými stranami - VOLKSBANK Slovensko, a. s., ako veriteľ a Vlastníci bytov a nebytových priestorov v bytovom dome, adresa: Sokolská 1901/101 vo Zvolene v zastúpení Spoločenstvom vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome, adresa: Sokolská 1901/101 vo Zvolene ako dlžník. Následne je uvedené, že veriteľ a Vlastníci bytov a nebytových priestorov v bytovom dome, adresa: Sokolská 1901/101 vo Zvolene, podľa aktuálneho listu vlastníctva k bytovému domu, ktorý je v Prílohe č. 1, ktorá tvorí neoddeliteľnú súčasť tejto zmluvy (ďalej v zmluve spoločne len „Dlžník" alebo „Vlastníci bytov a nebytových priestorov") v zastúpení: Spoločenstvom vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome, adresa: Sokolská 1901/101 vo Zvolene (ďalej v zmluve aj „Spoločenstvo"), Názov: Spoločenstvo vlastníkov bytov - Sokolská 1901 - sídlo Ul. Pražská 1456/8, 960 01 Zvolen, IČO: 37 889 729, zapísané v registri spoločností vlastníkov bytov a nebytových priestorov vedenom Obvodným úradom Banská Bystrica, odbor všeobecnej vnútornej správy, registračné číslo: D. č. spisu: X/XXXX/XXXXX-XXXXX. zo dňa 29. 03. 2010 (Príloha č. 2 tejto zmluvy), osoba oprávnená konať v mene spoločenstva M. Ď.Š., predseda spoločenstva, bytom Pražská 1456/8, Zvolen, na základe žiadosti Dlžníka v súlade s rozhodnutím vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome o úvere a jeho zabezpečení prijatým spôsobom podľa Zákona č. 182/1993 Z. z., o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v platnom znení, ktoré dlžník osvedčil kópiou zápisnice so zhromaždenia vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome zo dňa 08. 06. 2010, ktorá je spolu s prezenčnou listinou z tejto schôdze v Prílohe č. 3 a tvorí neoddeliteľnú súčasť tejto zmluvy sa dohodli na znení Zmluvy o úvere.

3. Na základe vykonaného dokazovania okresný súd konštatoval, že v konaní nebolo sporné, že dňa 13. 10. 2010 medzi žalovaným ako veriteľom a žalobcom ako dlžníkom malo dôjsť v písomnej forme k uzatvoreniu Zmluvy o úvere č. 282 109. Žalobca v konaní nerozporoval, že na základe Zmluvy o úvere č. 282109 žalovaný poskytol peňažné prostriedky v sume 120 000,-- eur, keď samotný žalobca v podaní zo dňa 22. 09. 2016 podal návrh na zmenu žalobného petitu tak, že žalovaný je povinný vrátiť žalobcovi sumu 35 138,56 eura spolu s príslušenstvom pozostávajúcu z jednotlivých úhrad splátok istín a úrokov, ktoré žalobca poukázal v zmysle Zmluvy o úvere č. 282109 na účet žalovaného a žalobca je povinný vrátiť žalovanému sumu 120 000,-- eur predstavujúcu výšku poskytnutého úveru žalobcovi. Žalovaný sa bránil v konaní tvrdením, že identita spoločenstva je nepochybne rozpoznateľná, žalobca je v zmluve dostatočne identifikovaný, žalobca poskytnutý úver načerpal a po určitú dobu riadne a včas splácal. V danom prípade žalobca ako dôvod absolútnej neplatnosti Zmluvy o úvere č. 282 109 uvádzal neurčitost' označenia žalobcu ako účastníka tohto právneho úkonu. Súd prvej inštancie po oboznámení sa s textom Zmluvy o úvere č. 282109 konštatoval, že je pravda, že žalobca na strane 1 Zmluvy o úvere č. 282 109 nie je označený názvom, pod akým je zapísaný do registra spoločností vlastníkov bytov a nebytových priestorov. Na strane 2 Zmluvy o úvere č. 282 109 je však názov žalobcu uvedený v znení, ako je v registri spoločností vlastníkov bytov a nebytových priestorov zapísaný a rovnako je uvedené aj identifikačné číslo, ktoré práve pri právnických osobách predstavuje jednoznačný identifikačný údaj, o ktorú konkrétnu právnickú osobu sa jedná a žalobca je svojím správnym názvom označený aj v závere zmluvy na strane 17 pri údajoch o podpise zmluvy. Ďalej konštatoval, že výpis žalobcu z Registra spoločností vlastníkov bytov a nebytových priestorov bol prílohou č. 2 predmetnej Zmluvy o úvere č. 282 109 a zmluvu za žalobcu podpísala M. Ď. ako predseda žalobcu a žalobca netvrdil, a teda ani nepreukázal, že by M. Ď. ku dňu 13. 10. 2010 nebola predsedom spoločenstva žalobcu. Pokiaľ ide o údaj sídla žalobcu, je pravda, že na strane 2 Zmluvy o úvere č. 282 109 je ako adresa sídla uvedená adresa, ktorá bola adresou bydliska predsedníčky žalobcu, ale strane 1 Zmluvy o úvere č. 282 109 je uvedená správna adresa sídla žalobcu a žalobca v konaní netvrdil, a teda ani nepreukázal, že okrem žalobcu existuje iné spoločenstvo vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome na adrese Sokolská

1901/101, Zvolen. Súd preto dospel k záveru, že v danom prípade aj bez interpretačných pravidiel výkladu vôle je zmluvná strana dlžníka zrozumiteľne a určite identifikovaná a definovaná. Ďalej konštatoval, že z následného správania žalobcu a žalovaného by taktiež bolo potrebné jednoznačne prijať záver, že zmluvnými stranami Zmluvy o úvere č. 282 109 boli žalobca a žalovaný (§ 266 ods. 1, 3 Obchodného zákonníka). Žalovaný sa správal ako veriteľ, keď peňažné prostriedky úveru poskytol, poskytol ich v prospech bežného účtu špecifikovaného v Zmluve o úvere č 282 109 v rámci definície bežného účtu, pričom išlo o účet žalobcu, z ktorého účtu žalobcu následne boli poukazované aj splátky úveru a úrokov a ktorý účet žalobca aj v žalobnom návrhu tejto žaloby označil za účet, v prospech ktorého má byť žalobcovi poukázané požadované plnenie v tomto súdnom konaní, peňažné prostriedky poskytol v rozsahu určenom v Zmluve o úvere č. 282 109. Žalobca sa taktiež správal ako dlžník, keď peňažné prostriedky úveru prijal a až do júna 2015 peňažné prostriedky spolu s úrokmi vracal v rozsahu určenom v Zmluve o úvere č. 282 109. Žalobca a žalovaný sa teda až do júna 2015 správali ako zmluvné strany Zmluvy o úvere č. 282 109. Žalobca začal neplatnosť Zmluvy o úvere č. 282 109 namietat až po tom ako žalovaný písomným úkonom zo dňa 16. 10. 2015 vyhlásil predčasnú splatnosť úveru z dôvodu porušenia zmluvnej povinnosti žalobcu riadne a včas splácať úver a vyzval žalobcu na zaplatenie celej pohľadávky s príslušenstvom. Právo veriteľa požadovať celú nesplatenú sumu úveru spolu s úrokmi však predstavuje nielen zmluvné, ale aj zákonné právo veriteľa, ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace (§ 506 Obchodného zákonníka). Okrem vyššie uvedeného súd prvej inštancie poukázal tiež na skutočnosť, že zmluva o úvere zo zákona pre svoju platnosť nevyžaduje písomnú formu, a teda zmluvu je možné uzatvoriť aj ústne a v danom prípade by bolo potrebné dospieť k záveru, že žalobcovi ako dlžníkovi a žalovanému ako veriteľovi bol zrejmý obsah a rozsah ich zmluvných práv a povinností, keď ako už bolo konštatované, žalovaný peňažné prostriedky úveru žalobcovi poskytol a žalobca splátky úveru v požadovanej výške uhrádzal až do júna 2015.

4. Na záver súd prvej inštancie uviedol, že aj keď v danom prípade išlo o osobitý typ zmluvy o úvere, ktorá bola uzatváraná aj v súlade s ustanoveniami Zákona č. 182/1993 Z. z., a teda na to, aby vyvolala zamýšľané právne účinky, bol potrebný aj súhlas dvojtretinovej väčšiny hlasov všetkých vlastníkov bytov a účelová viazanosť úveru, súd považoval za splnené aj tieto podmienky účinnosti predmetnej zmluvy. Vôľa vlastníkov bytov bola deklarovaná zápisnicou zo zhromaždenia zo dňa 08. 06. 2010, ktorá spolu s prezenčnou listinou z tejto schôdze tvorila Prílohu č. 3 Zmluvy o úvere č. 282 109 a účelom úveru podľa článku 1 zmluvy bolo financovanie a refinancovanie rekonštrukčných prác na bytovom dome a spoločných priestoroch (obnova bytového domu). Ak aj žalobca následne v podaní zo dňa 22. 09. 2016 uviedol, že Zápisnicou zo zhromaždenia vlastníkov bytov a nebytových priestorov zo dňa 08. 06. 2010 nedisponuje, táto skutočnosť sama o sebe nemôže byť dôsledkom neplatnosti alebo neúčinnosti Zmluvy o úvere, keďže predmetná zápisnica prílohu zmluvy tvorila a žalovaný ako druhá zmluvná strana ňou disponoval. Navyiac, ani zákon č. 182/1993 Z. z., s prípadným nedodrzaním podmienok stanovených v § 7b ods. 6 nespája sankciu neplatnosti zmluvy o úvere. V tejto súvislosti súd poukázal aj na komentované znenie Zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, komentár C.H. BECK, prvé vydanie, 2012. Neplatnosť Zmluvy o úvere nemôže spôsobiť ani prípadné nepoužitie peňažných prostriedkov úveru žalobcom na zmluvne dohodnutý účel, keďže v prípade, ak má dlžník poskytnuté peňažné prostriedky úveru podľa zmluvy použiť iba na určitý účel a dlžník ich použije na iný účel, zakladá táto skutočnosť len zákonné právo veriteľa, teda v danom prípade žalovaného, na odstúpenie od zmluvy (§ 507 Obchodného zákonníka), nezakladá však žiadne nároky dlžníka proti veriteľovi, najmä nie nárok domáhať sa určenia neplatnosti zmluvy.

5. V dôsledku vyššie uvedeného súd prvej inštancie nezistil dôvod absolútnej neplatnosti Zmluvy o úvere č. 282 109 a vzhľadom na to, že žiadna zmluvná strana dôvod relatívnej neplatnosti netvrdila, považoval Zmluvu o úvere č. 282 109 za platný právny úkon, a teda nebol daný právny základ nároku na vrátenie plnenia z neplatného právneho úkonu, a preto žalobu zamietol. Úspešnému žalovanému priznal náhradu trov konania vo výške 100 %.

6. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 41Cob/44/2018-250 z 30. mája 2018 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Banskej

Bystrici č. k. 41Cob/44/2018-322 z 25. februára 2020 potvrdil rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 64Cb/15/2016-204 zo dňa 14. marca 2017 a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

7. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Základnou odvolacou námietkou žalobcu bola ním namietaná skutočnosť, že v Zmluve o úvere č. 282109 je názov žalobcu označený pod iným názvom ako je zapísaný v Registri spoločenstiev vlastníkov bytu a nebytových priestorov. Po oboznámení sa so Zmluvou o úvere č. 282109 odvolací súd daný odvolací dôvod neakceptoval, aj keď je síce pravda, že na prvej strane zmluvy je nesprávne označenie žalobcu, ale následne tento nedostatok bol odstránený na strane 2 zmluvy, ako aj na strane 17 zmluvy pri údajoch o podpise zmluvy, kde je už žalobca označený v súlade s označením uvedeným v Registri spoločenstiev vlastníkov bytov a nebytových priestorov. Z uvedených dôvodov odvolací súd považoval uzavretie Zmluvy o úvere č. 282109 za platný právny úkon, na základe ktorého žalobcovi vznikla povinnosť splácať pravidelné mesačné splátky a následne po porušení zmluvne dojednaných povinností a zosplatení úveru vrátiť žalovanému nesplattnú časť úveru spolu s príslušenstvom.

8. Vo veci odvolacej námietky žalobcu spočívajúcej v jeho právnom názore, že súd nevykonával navrhované dôkazy, a to výsluch svedkov, odvolací súd sa nestotožnil s týmto názorom žalobcu, pretože podľa zistenia odvolacieho súdu nevykonanie výsluchu predsedníčky Spoločenstva vlastníkov bytu a nebytových priestorov M. Ď.L., ktorá túto zmluvu podpísala v čase k 13.7. 2010, keď vykonávala funkciu predsedníčky spoločenstva nemalo vplyv na konštatovanie platnosti Zmluvy o úvere č. 282109.

9. Na základe uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že Zmluva o úvere č. 282109 je platný právny úkon, z toho dôvodu uplatnený nárok žalobcu z titulu bezdôvodného obohatenia nie je daný, keď nie je daný jeho právny základ, a to neplatnosť právneho úkonu, čo by malo za následok vrátenie plnenia z neplatného právneho úkonu. Vyjadril, že súd prvej inštancie správne aplikoval platnú právnu úpravu, vysporiadal sa so všetkými aspektmi zo zisteného skutkového stavu a podrobne svoje rozhodnutie odôvodnil. Rovnako uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je dostatočné, logické, presvedčivé a právne správne, obsahuje odpovede na všetky relevantné právne otázky v konaní vznesené a bolo vykonané dokazovanie plne v súlade s procesnými zásadami, formulovanými v Civilnom sporovom poriadku.

10. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f/ CSP, že súdy mu nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ako aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

11. Pokiaľ ide o dôvod podľa § 420 písm. f/ CSP, dovolateľ tvrdí, že v konaní došlo k nesprávnemu procesnému postupu tým, že odvolací súd sa pri svojom rozhodovaní rovnako ako súd prvej inštancie, nevysporiadal s jeho námietkami o absolútnej neplatnosti Zmluvy o úvere č. 282109 zo dňa 13.10.2010. Podľa neho daná zmluva nebola schválená 2/3 väčšinou vlastníkov bytov a nebytových prostriedkov v súlade s podmienkami zákona č. 182/1993 Zb., a rovnako nebola uzatvorená s oprávnenou osobou konať v čase uzatvárania Zmluvy o úvere č. 282109 v mene žalobcu. Podľa žalobcu sa jedná o absolútne neplatný právny úkon, a to z dôvodu rozporu so zákonom č. 182/1993 Zb., poukazom na to, že platnosť, resp. absolútnu neplatnosť právneho úkonu je súd povinný skúmať z úradnej moci, a to z hľadiska, či osoba, ktorá uzatvárala zmluvu bola oprávnená konať v mene spoločenstva, resp. či boli splnené zákonné podmienky na uzatvorenie takejto zmluvy. Rovnako podľa neho súdy opomenuli to, že v konaní namietal pravosť podpisov vlastníkov bytov a nebytových prostriedkov uvedených na prezenčnej listine zo dňa 8. 06. 2010, na ktorú odkazuje aj súd prvej inštancie a má z nej preukázané, že daná zmluva o úvere bola schválená aj 2/3 väčšinou vlastníkov bytov a nebytových prostriedkov v súlade s podmienkami zákona č. 182/1993 Zb. Na preukázanie uvedeného žalobca navrhol vykonať

dokazovanie výsluchom osôb uvedených v prezenčnej listine, a to najmä ohľadne pravosti ich podpisov a účasti na tomto zhromaždení, ako aj k skutočnému účelu použitia finančných prostriedkov. Takto vykonané dokazovanie mohlo preukázať, či vôľa vlastníkov bytov a nebytových prostriedkov na čerpanie úveru bola skutočne prejavovaná a či tieto prostriedky boli použité na deklarovaný účel. Podľa žalobcu bolo povinnosťou súdu skúmať napadnutú zmluvu o úvere aj z hľadiska, či osoba, ktorá uzatvárala zmluvu, či už v písomnej forme alebo v ústnej forme, bola oprávnená konať v mene spoločenstva vlastníkov bytov a nebytových priestorov. V danej spojitosti bolo poukázané na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo 208/2010, z ktorého vyplýva, že niektoré skutočnosti týkajúce sa neplatnosti právneho úkonu, nemusia byť účastníkmi konania ani namietané, napriek tomu je súd povinný ich skúmať.

12. Pokiaľ ide o prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, a to otázky, aká osoba je oprávnená konať v mene Spoločenstva vlastníkov bytov a nebytových priestorov po ukončení funkčného obdobia predsedu spoločenstva.

13. Na základe vyššie uvedeného dovolateľ navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil rozsudok odvolacieho súdu ako aj rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil na ďalšie konanie.

14. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že podľa neho dovolateľ dostatočne nevymedzil prípustnosť dovolania ani z jedného ním uplatneného dovolacieho dôvodu spôsobom uvedeným v § 432 CSP a preto navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol podľa § 447 písm. c) CSP. Podľa žalovaného, prípustnosť dovolania žalobcu podľa § 420 písm. f) CSP je vylúčená, pretože dôvody uvedené žalobcom nie sú dôvodmi podľa § 420 písm. f) CSP. Poukázal pritom na viacero rozhodnutí najvyššieho súdu, a to R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993, 1VCdo/2/2017, 1Cdo/85/2010, 2Cdo/29/2011, 3Cdo/268/2012, 3Cdo/108/2016, 2Cdo/130/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011 a 7Cdo/38/2012. Dovolateľ neurčito, paušálne a príliš všeobecne formuloval otázku, ktorú má za to, že dovolací súd ešte neriešil, pričom neuvádza v akom smere túto otázku právne nesprávne riešil odvolací súd (§ 432 CSP) Pri právnej otázke, ktorú treba konkretizovať je potrebné v dovolaní uviesť prečo z jeho pohľadu odvolací súd na danú otázku zaujal nesprávny právny názor. Žalobca opomenul v dovolaní uviesť ako rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia danej otázky (poukázal, že ide o rovnaký prípad ako je uvedené v 3Cdo/6/2017).

15. Dovolateľ sa vyjadril k vyjadreniu žalovaného, pričom zotrval na svojich doterajších vyjadreniach s tým, že podľa neho právna otázka uvedená v dovolaní boa dostatočne, určite a zrozumiteľne nastolená (špecifikovaná).

16. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 427 CSP) a oprávnenou osobou (§ 424 CSP), zastúpenou v dovolacom konaní v zmysle § 429 ods. 2 písm. b/ CSP skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, pričom dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť, pretože nie je prípustné.

17. Podľa § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

18. Podľa § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

19. Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

20. Podľa § 431 ods. 1, 2 CSP, dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie v čom spočíva táto vada.

21. Podľa § 432 ods. 1, 2 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

22. Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorým je možné napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu pri splnení zákonom stanovených predpokladov a podmienok. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 CSP), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, nemožno dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť vecnému preskúmaniu v dovolacom konaní.

23. V danom prípade dovolateľ uplatnil dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ CSP, ktorý vymedzil nesprávnym procesným postupom súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu tým, že sa nevysporiadal s jeho námietkami o absolútnej neplatnosti Zmluvy o úvere č. 282109 zo dňa 13.10.2010. Podľa neho daná zmluva nebola schválená 2/3 väčšinou vlastníkov bytov a nebytových prostriedkov v súlade s podmienkami zákona č. 182/1993 Zb., a rovnako nebola uzatvorená s oprávnenou osobou konať v čase uzatvárania Zmluvy o úvere č. 282109 v mene žalobcu. Rovnako podľa neho súdy opomenuli to, že v konaní namietal pravosť podpisov vlastníkov bytov a nebytových prostriedkov uvedených na prezenčnej listine zo dňa 8. 06. 2010, pričom na preukázanie uvedeného žalobca navrhol vykonať dokazovanie výsluchom osôb uvedených v prezenčnej listine, avšak vykonanie tohto dokazovania bolo súdom prvej inštancie odmietnuté.

24. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ v súvislosti s nesprávnym procesným postupom odvolacieho súdu namietal, že súd prvej inštancie a rovnako aj odvolací súd a/ svoje rozhodnutie nepresvedčivo a arbitrárne odôvodnili a b/ odopreli vykonanie navrhnutých dôkazov.

25. Pokiaľ žalobca v dovolaní namieta nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd pripomína, že už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a prípustnosť dovolania. Na podstate tejto zásady zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.". Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje

vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém" (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl" (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

26. V posudzovanom prípade odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 2 CSP, podľa ktorého, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, môže sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplní na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Treba mať na zreteli, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom súdu prvej inštancie vytvára ich organickú jednotu. Z odôvodnení rozhodnutí súdov oboch inštancií (vychádzajúc z ich vzájomnej vecnej súvislosti a prepojenosti) je v danom prípade dostatočne zrejmé, čoho a akých dôvodov sa účastníci domáhali, čo navrhovali, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil prvoinštančný súd a ako tieto úvahy posudzoval odvolací súd; odvolací súd zaujal aj závery k jeho právnomu posúdeniu veci, s ktorým sa stotožnil. Obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil a že pri rozhodovaní nezohľadnil odvolaciu argumentáciu žalobcu. Na základe dostatočne vykonaného skutkového zistenia a dokazovania súdy dospeli jednotne k právnomu záveru ohľadne platne uzatvorenej Zmluvy o úvere č. č. 282 109 uzatvorenej dňa 13.10.2010 medzi žalobcom a žalovaným. Súd prvej inštancie a rovnako odvolací súd (odkazujúc na odôvodnenie súdu prvej inštancie) sa náležite vysporiadal s námietkami žalobcu ohľadne absolútnej neplatnosti danej zmluvy o úvere, a to posudzujúc žalobcovu primárnu námietku spočívajúcu v neurčitom označení žalobcu (viď bod 22. odôvodnenia súdu prvej inštancie), pričom v rámci vyššie uvedeného bodu odôvodnenia sa zaoberal posúdením aj iných náležitostí súvisiacich s podpisom predmetnej zmluvy o úvere, a to oprávnenou osobou konať v mene žalobcu (M. Ď.). Súd prvej inštancie dostatočne odôvodnil aj splnenie podmienky "udeleného súhlasu dvojtretinovej väčšiny hlasov všetkých vlastníkov bytov" s odkazom na prezenčnú listinu, v dôsledku čoho bol prejav ich vôle a účelu úveru dostatočne preukázaný (viď bod 26. odôvodnenia súdu prvej inštancie). Prihliadnuc na vyššie uvedené takéto postupy a rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu civilný sporový poriadok výslovne umožňuje a preto použitý spôsob v konkrétnom prípade nemohol znamenať porušenie práva na spravodlivý proces. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

27. Najvyšší súd k dovolacej námietke spočívajúcej v odopretí vykonania dokazovania, a to výsluchu navrhnutých svedkov - vlastníkov bytov a nebytových priestorov, ktorí sú uvedení na prezenčnej listine zo dňa 8.06.2010 na č.l. 152 (za účelom zistenia ich skutočnej prejavenej vôle a účelu použitia poskytnutých finančných prostriedkov) konštatuje, že vo všeobecnosti nevykonanie navrhovaného dôkazu, možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej „ústavy") (pozri III. ÚS 332/09), ale iba za predpokladu, že by daný navrhovaný dôkaz mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu veci, ktorý z dovtedy vykonaných dôkazov nie je možné ustáliť. Avšak uvedené sa netýka prejednávaneho prípadu, nakoľko z obsahu spisu vyplýva, že v priebehu konania súdy ustálili skutkový stav vo vzťahu k prejavu vôle vlastníkov bytov na základe doloženej prezenčnej listiny zo dňa 8.06.2010, z ktorej skutočnosť ohľadne udelenia súhlasu 2/3 väčšiny vlastníkov bytov a nebytových priestorov jednoznačne vyplynula. Možno tiež konštatovať, že súd prvej inštancie dostatočne odôvodnil odmietnutie vykonania žalobcom označených dôkazov (viď bod 27 odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie), pričom odvolací súd sa dôvodmi súdu prvej inštancie v plnom rozsahu stotožnil. Navyše v žalobe, ktorou sa dovolateľ obrátil na súd o vydanie bezdôvodného obohatenia na základe plnenia poskytnutého podľa neho z neplatnej úverovej zmluvy, ako dôvod neplatnosti zmluvy výlučne uvádza nepresné označenie účastníka zmluvy na strane úverového dlžníka. Túto žalobu podal po tom ako žalovaný (resp. jeho právny predchodca) pre porušenie splátkového kalendára v roku 2015 dovolateľom (po tom, čo riadne poskytol dovolateľovi v roku 2010 úver a dovolateľ až do júna 2015 splácal úverové splátky) ku dňu 10.11.2015 vyhlásil predčasnú splatnosť úveru, ako aj po tom, čo došlo k zmene vlastníkov všetkých bytov v predmetnom bytovom dome. Až v zmene žaloby na č. l. 156 (podanie zo dňa 22.09.2016) vyslovuje prvý krát pochybnosť o pravosti podpisov vlastníkov bytov a nebytových priestorov na prezenčnej listine zo dňa

8.6.2010 (avšak bez uvedenia dôvodov z čoho táto pochybnosť pramení). Zo strany žalobcu nebol k tejto námietke predložený žiaden dôkaz o tom, že by niektorý z vlastníkov uvedených v prezenčnej listine pravosť svojho podpisu spochybnil. Keďže súdy pri svojom rozhodovaní vychádzali z uvedených listinných dôkazov a súvislostí uvedených v odôvodneniach ich rozhodnutí, pričom pochybnosti o prejave vôle vlastníkov bytov nevychádzali zo žiadnej relevantne preukázanej skutočnosti, nevykonanie výsluchov vlastníkov uvedených na prezenčnej listine zo dňa 8.6.2010, nemožno považovať za nesprávny procesný postup súdu, ktorým by znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pochybnosť, či prostriedky boli použité na účel prezentovaný vtedajšími vlastníkami bytov a na základe akých podkladov bol úver poskytnutý žalobca vyslovil tiež až v zmene žaloby na č. l. 156. Ako dôvod týchto pochybností žalobca uviedol, že nemá k dispozícii daňové doklady, na základe ktorých bol úver čerpaný, pretože od doby čerpania úveru došlo k zmene vlastníkov bytov, ako aj k zmene štatutárneho orgánu žalobcu. Aj s touto námietkou sa dostatočne vysporiadal vo svojom odôvodnení už súd prvej inštancie, s čím sa stotožnil aj odvolací súd. Ako súdy skonštatovali ani prípadné použitie úverových prostriedkov na iný účel ako je uvedený v úverovej zmluve, nemá vplyv na platnosť úverovej zmluvy a dokumenty, na základe ktorých bol úver poskytnutý predložil v súdnom konaní žalovaný. V tomto smere taktiež nemožno konštatovať, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces.

28. Pokiaľ ide o namietanie údajného nedostatku oprávnenia M. Ď. konať v mene žalobcu ako jeho predseda (štatutárny orgán) v čase uzatvorenia Zmluvy o úvere a v tej spojitosti námietky nevykonania jej výsluchu, dovolací súd konštatuje, že na potrebu jej výsluchu, resp. nedostatok oprávnenia konať v mene žalobcu, poukázal žalobca až v rámci podaného odvolania, pričom počas konania pred súdom prvej inštancie na danom vôbec netrval a ani predmetnú skutočnosť nerozporoval (nenamietal oprávnenosť osoby na podpísanej Zmluve o úvere konať v mene dovolateľa). Zo spisu vyplýva, že súd prvej inštancie sa zaoberal posúdením danej skutočnosti aj bez namietania žalobcu, pričom dospel k jednoznačnému záveru, že M. Ď. v čase uzatvorenia Zmluvy o úvere bola oprávnenou osobou konať v mene žalobcu, čo vyplynulo zo zápisu v Registri spoločenstiev vlastníkov bytov a nebytových priestorov. Odvolací súd sa ohľadne vyššie uvedeného stotožnil so súdom prvej inštancie (viď bod 15. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia). Kto bol oprávnený konať v mene žalobcu teda vyplynulo z úradného zápisu v Registri spoločenstiev vlastníkov bytov a nebytových priestorov, a preto vykonanie výsluchu zapísanej osoby k tejto skutočnosti nebolo potrebné vykonať. Dovolací súd navyše poukazuje na ustanovenie § 366 CSP, ktoré upravuje novoty v rámci odvolacieho konania, podľa ktorého nový dôkazný prostriedok /novoty možno uplatniť len vtedy, ak ich strana nemohla použiť skôr bez svojej viny.

29. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu podané z dôvodu uvedenom v § 420 písm. f) CSP podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP odmietol ako neprípustné.

30. Napokon najvyšší súd pristúpil k posúdeniu prípustnosti dovolania vyvodzovanej žalobcom z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP, rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 CSP). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky, a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie. Dovolací súd dospel k záveru, že aj v tejto časti - dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP je potrebné dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. c) CSP odmietnuť.

31. Uplatnenie dovolacieho dôvodu, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci, predpokladá vymedzenie, v čom spočíva nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom. Právnym posúdením veci je činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo

správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval. Nesprávnosť právneho posúdenia veci preto nemožno vymedziť nesprávnym, či nedostatočným zistením skutkového stavu, ale len argumentáciou spochybňujúcou použitie právnej normy súdom na daný prípad, alebo jej interpretáciu, prípadne jej aplikáciu súdom na zistený skutkový stav.

32. Prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP je potrebné vykladať tak, že dovolanie je prípustné, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená ustáleno. Nemožno túto prípustnosť teda vykladať tak, že je to právna otázka, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vôbec riešená. Takýto záver z textu zákona nevyplýva (nemožno ho vyvodit' ani jazykovým výkladom), ale nemožno ho vyvodit' ani teleologickým výkladom, teda s prihliadnutím na účel, ktorý má dovolanie v systéme opravných prostriedkov plniť (napr. I. ÚS 115/2020). Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku), ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní, a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Pre posúdenie, či ide o právnu otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej a pre posúdenie prípustnosti dovolania, nie je rozhodujúci subjektívny názor strany sporu, že daná právna otázka môže byť pre ňu rozhodujúca, ale významný je výlučne záver odvolacieho súdu rozhodujúceho o jej dovolaní.

33. V súvislosti s namietaným dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, podľa dovolateľa nebola vyriešená otázka: Aká osoba je oprávnená konať v mene Spoločenstva vlastníkov bytov a nebytových priestorov po ukončení funkčného obdobia predsedu spoločenstva?

34. Vychádzajúc z vyššie uvedených teoretických úvah dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľom nastolená otázka nie je takou dovolacou otázkou, akú má na mysli ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

35. Dovolací súd pristúpil ku skúmaniu, či súdy nižšej inštancie v základnom konaní dovolateľom nastolenú otázku (bod 33) riešili, a či táto otázka bola významná pre ich rozhodnutie o veci, pričom dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie od nastolenej otázky nezáviselo. Z odôvodnení rozhodnutí súdov nižšej inštancie vyplýva, že zhodne dospeli k záveru, že M. Ď.L. bola v čase uzatvorenia Zmluvy o úvere ku dňu 13.10.2010 oprávnená na podpísanie danej Zmluvy o úvere, nakoľko jej oprávnenie konať v mene žalobcu vyplynulo zo zápisu v Registri spoločenstiev vlastníkov bytov a nebytových priestorov. V tejto súvislosti poukázali na ust. § 7 ods. 10 zák. č. 182/1993 Zb., podľa ktorého náležitosti zapísané v registri sú účinné voči každému odo dňa vykonania zápisu do registra. V danom ustanovení je vyjadrená zásada verejnosti registra spoločenstiev a v určitej obmedzenej forme aj zásada materiálnej publicity registra. Táto zásada materiálnej publicity spočíva v ochrane tretích osôb, ktoré konali v dôvere v zápis v príslušnom verejnom registri. Znamená to, že zapísaná osoba nemôže tvrdiť nesprávnosť zapísaných údajov, a tiež znamená, že zapísaná osoba môže namietat' existenciu iných údajov voči tretím osobám až momentom ich zápisu do registra. Navyiac dovolací súd uvádza, že je daná povinnosť všetky zmeny zapisovaných údajov oznámiť registru a navrhnúť zmenu ich zápisu v lehote 30 - dní odo dňa uskutočnenia zmeny (§ 7 ods. 2 zák.č. 182/1993 Zb.). Keďže podľa § 7 ods. 7 písm. c) a d) zák. č. 182/1993 Zb., sa orgány spoločenstva a meno, priezvisko a trvalý pobyt štatutárneho orgánu spoločenstva do registra zapisujú, tretie osoby, ako aj súdy vychádzali z výpisu žalobcu - dovolateľa v Registri spoločenstiev vlastníkov bytov a nebytových priestorov, kde je pani M. Ď. vedená ako predseda spoločenstva v období od

17.8.2006 do 8.8.2013, pričom predmetná zmluva bola uzavretá dňa 13.7.2010. Oba sudy zhodne uzavreli, že zmluvu podpísala v čase, v ktorom bola verejne registrovaná ako predseda Spoločenstva. Dovolací súd preto konštatuje, že rozhodnutia súdov nižšej inštancie nezáviseli od vyriešenia právnej otázky nastolenej dovolateľom, resp. tak ako bola žalobcom postavená právna otázka, nebola významná pre ich rozhodnutie a ani ju v danom prípade neriešili. Vzhľadom na to dovolanie žalobcu dovolací súd aj v tejto časti odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako neprípustné.

36. Úspešnému žalovanému dovolací súd priznal náhradu trov dovolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

37. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.